

**ב"ה, כא בתמוז תשס"ט
הצדעה ללבת השבעים ושתיים**

את ביתנו כאן יסדנו, סמוך לחג העשרים,
ומאז אתכם רקדנו, נחדו בכל העשורים;
בזכרון הקהלה, לראש הגבהים
בלי ספק עלה חג הארבעים!
בקבוצתנו הוא סמל את-
"לא נתקה עוד השלשלת,
עוד נמשכת השלשלת,
מני אבות אלי בנים,
מדורות אלי דורות".
אדם בן ארבעים הוא בגיל העמידה;
כך גם בקבוצה; ונהיתה גאות יחידה:
חברינו המיסדים היקשיושים
רבים היו אז בפני ששים,
מתהלכים בינינו מעדנות,
צועדים (ולא על משענות),
זקופי קומה וקסופי שערות,
וכל אחד יזון לחקמה ואב לדורות,
והם בעלי זכיות להתפאר!
שמואל צביאלי זצ"ל היה אומר:
"הקיימונו לכם קהלה לתפארת,
שמרו עליה, שלא תהיה לאחרת!"

ואמנם היו בהם קובעי עתים לתורה,
שגם השפילו לעמד בפרץ במעשים של גבורה,
מסבירי פנים לאורחים מודמנים,
ודואגים לחילי המוצבים, ממש כמו לבנים.
גומלי חסדים ותומכי נצרכים.
ואמרנו: "אם ראשונים כמלאכים,
האם אנתנו כפאנשים? ואם ראשונים כפאנשים,
אז אם כפי שחז"ל אומרים,
האם אנתנו כחמורים?!"
אבל לא היא, כי חן המקום על יושביו,
והמיסדים לא זרו זרעים לשוא:
אם נדם קולו של שמואל,
הן לא אלמן ישראל:
ועמוס בנו ממשיד שעוריו,
ועוד נותני שעורים יש, ובראשם הרב,
ובנותינו הצעירות תומכות זקן וסב;
והיולדת, החולה, השמח והנעצב -
איש לנפשו אינו נעזב,
ומוסד מיוחד כאן יש יש, לעלא ולעלא,
ראה ערך צביאלי אלהי:
ראויה היא לכל שבח ולכל תהלה,
על שפתי כל קשיש היא חיוך מעלה
כן ירבו כמותה בישראל ובקהלה.

הילדים לשעבר עדין זוכרים,
כמה פעמים היו אומרים ההורים:
"ועדת החנוך החליטה", ואין עוררים;
עת לבכות, ועת לשחק,
עת לדבר, ועת לשתיק,
אבל פה אחד כאן נפסק,
כי חשוב מכל, וזהו חק,

כי הגיעה עת קמטן;
ולא נעדר קלד מעבודת המסיק
כי החלטת הנעדה היא. נ קו ד ה ובלי פסיק.
למה? לא טעית, כי ועדת-החנוך החליטה!
נו, גם הרציניים בחבורה השתוללו לעתים,
וזה את זה, שמו שמים, רגמו בזיתים;
ובכל זאת המסיק נשען על עבודת הילדים.
ועוד דבר, אולי עוד לא לכל דוע,
ועדת התרבות הביאה סרט אחת בשבוע;
אל לוח המודעות, מתקבצים לראות,
מה שם הסרט, ומה הנעדה אומרת,
מאיזו פתה הצפיה מתרת;
כי רק כך יהיה, ולא אחרת,
ואם ועדת החנוך החליטה היום וכעת:
"בסרט בפרק יצפו החל מפתה טיית",
אל המרכז נשלחת משלחת מפתה חייית,
"למה לא אנתנו, מה יש בנו חטא?"
ואם פתה זי נמצאה ללא רבב,
אזי תשלח המשלחת מטעם ילדי פתה ו"ו.
אבל יש אשר במחתרת נמצא הגנב:
מאחורי כל שית, בין ענף לענף
יציץ כל לבוש פיגימת-פסים מסרב
ומיד, לא האם ולא האב;
כי-אם מרכז הנעדה יזנק מהמארב,
ועדת המתנגבים תעלם לה ביעף,
כל ילד אל ערשו בבית הילדים חיש אזי שב,
בשמירת הפיקה ותכסה על האף, מעל לעיניו,
נעמיד פני תם שנגרם, מזה זמן רב,
אך מתחת לשמירה מבצבצות רגליו,
שזה עתה רצו ללא סנדליו,
ורק הלכלוך על כפותיו יגל את סודו מעליו.
הילדים ההם עכשו הם אב ואם סבה וסב;
הלוי שהשלשלת רבת השנים
תמשיך לשלב כאן אבות עם בנים.
אתם ראשונים, שעברתם את התשעים,
ואנתנו, מישישי הצעירים ומצעירי הישישים,
תודה על מה שהנחתם לנו לארץ השבעים,
מה נברך את קבוצתנו ביום חגנו?
יתן ה' לנו שנוכל להגיד גם על עצמנו:
"אשרי זקנותנו, שלא בישה ילדותנו!"
את עקר הדברים אמרתי בחג שבעים השנים,
ובמשך השנתיים קבוצתנו קצת שנתה פנים:
נאספו אל חבריהם מקצת מנותיקינו הזקנים
ולשמחתנו, נולדו עוד בנות ובנים,
והרב קבל בתשואות וברכות
את החלטתה על שנוי ארחות.
אז ביום שכל אחד את כספו
יאמץ קרוב קרוב אל לבו,
"אנא א-לי", אשא תפלה,
"שישאר בלבבות די מקום גם לחמלה,
ומעל לקהלה, עדין תזרח ההלה".